

DOKOŘÁN

**LEDEN
2021
CENA 48,- Kč**

Vážení divadelní přátelé,

ocitli jsme se v novém roce, pro jehož prožití vám přejeme všechno jenom to NEJlepší! Doufám, že to bude rok přinejmenším přehlednější než ten uplynulý. Že to bude rok hlavně zdravý a lidé si v něm budou moci znovu užívat života plnými doušky!

V období, kdy jsme pro vás (znovu!) nemohli hrát, tedy od 5. října 2020 na Hudební scéně a od 12. října 2020 na Činoherní scéně, jsme nezháleli. Režisér Mikoláš Tyc nazkoušel brilantní komedii „Bella Figura“ v hereckém obsazení Zdena Herfortová, Lucie Bergerová, Lenka Janíková, Alan Novotný a Aleš Slanina. Inscenaci jsem viděl spolu s dalšími kolegy z divadla na její závěrečné generální zkoušce a vedle toho, že jsem se ohromně bavil, užíval jsem si i skvělých výkonů všech účinkujících. Jediné, co mě přivádělo k zoufalství, bylo vědomí, že tuto brilantní a chytrou komedii nemůžeme okamžitě v dalších dnech hrát i pro vás.

Generální zkouškou jsme uzavřeli i veškeré práce na muzikálu „Pretty Woman“. A stejné nadšení z výsledku provázal i obdobně neodbytný pocit zmaru – úžasná inscenace bez diváků...! 30. prosince 2020 jsme ve stejném režimu, tedy bez vás, bez našich diváků, ukončili zkušební proces vedený režisérem Stanislavem Slovákem na inscenaci legendární komedie „Světáci“. Své pocity už nebudu opakovat. Jsou smutně identické.

S každým zasedáním Vlády ČR očekávám, že bude oznámen termín, s nímž se otevrou dokořán (!) všechna divadla v naší zemi. Možná to bude s různými omezeními, ale přesto se těším na to, že si budeme moci konečně spolu užívat zázraku živého divadla... A o tom, že se to jednou určitě stane, nepochybuji!

Vzhledem k tomu, jak se situace v naší zemi vyvíjela v podzimních měsících, musel jsem přistoupit k rozhodnutí, které znamená (při očekávaném rozvolnění podmínek pro naši činnost), že bude divadelní sezóna 2020/2021 pro vás realizována (doufám, že kompletně) do konce prosince roku 2021. Vždyť jsme v roce 2020 byli po dobu více než 5 měsíců zavřeni. Samozřejmě, že představení, která našim abonentům dlužíme ještě ze sezóny 2019/2020, budou odehrána co nejdříve, a to okamžitě po znovuotevření divadel. K tomuto nelehkému,

avšak nutnému rozhodnutí náleží ještě informace, že Sezónní předplatné 2021/2022 bude realizováno v období leden 2022 až prosinec 2022. O veškerých změnách s těmito opatřeními souvisejícími budete průběžně a v co nejkratším čase vždy plně informováni.

Jsme vám nesmírně zavázáni za vaše pochopení a trpělivost! Za vše hovoří ohlasy některých diváků, kteří si v našem divadle v současné době kupují Roční předplatné 2021 s tím, že pevně věří, že se všech těch krásných představení jednou tak jako tak dočkají.

Omlouvám se, že se opakuji, ale už jednou jsem vás na tomto místě informoval o tom, že v období od 8. června 2020 do 12. října 2020 jsme pro vás na našich scénách odehráli 128 představení, které zhlédlo 51 948 diváků, z nichž žádný neurčil návštěvu našeho divadla jako důvod případné nákazy nemocí covid-19. (A stejné informace mám ode všech kolegů z České republiky i od mnoha dalších z těch evropských zemí, kde bylo dovoleno v divadlech hrát. A vzhledem k tomu, že jsem pevně přesvědčen o bezpečnosti při realizaci živého divadelního umění za do-

Focení vizuálu AktrŠéf MdB

Stalo se...

Neveřejná premiéra muzikálu *Pretty Woman* se odehrála se vším všudy. Ačkoli namísto strhujícího aplausu plného hlediště se herci museli spokojit pouze s potleskem od kolegů. Na tu pravou a zaslouženou děkovačku se všichni už moc těší.

◀ Třetí adventní neděle uspořádal Aleš Slanina již osmý Vánoční koncert. Letos bohužel pouze online bez diváků. Přesto se mu s kolegy povedlo vytvořit kouzelnou atmosféru.

Radka Coufalová nezhálí a ve volném čase vyřezává.

držování veškerých hygienických zásad, prosím vás (pokud to uznáte za vhodné) o vyjádření vaší podpory za znovuotevření českých divadel v petici „Chybí nám divadlo!“ Naleznete ji na našich webových stránkách www.mdb.cz a sociálních sítích.

Za všechny kolegy z Městského divadla Brno

Stanislav Moša, ředitel MdB

Autorem letošní ceny Křídla je brněnský malíř a grafik Laco Garaj

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PODPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Partneři divadla

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

CARent

Ondřej a Evelína Studénkovi

Manželé Studénkovi mi udělali radost, když mi oznámili, že nemají hlídání pro jejich dvouletou Aničku a budou muset přijít s ní. Těšila jsem se na další zajímavý rozhovor, který bude zpestřen občasnými výkřiky rodičů: „Aničko, ta hlína v květináči není vhodná k plácání báboviček!“ nebo „Ne, opravdu si nemůžeme vzít tetu s sebou domů.“ Ale Anička se ukázala být tak pohodové dítě, že jsme po celou dobu povídání ani netušili, že je s námi v kanceláři. Pravda, teta Kačka (tisková mluvčí divadla) se ukázala být skvělou chůvou.

Evelínko, my se známe hodně dlouho a já bych ráda vzpomněla na tvoje začátky v divadle. Ty jsi šla z role do role. Když jsem se dívala na všechny ty tituly, ve kterých jsi účinkovala, překvapilo mě, že jsem našla tvé jméno i u *West Side Story*. Ty jsi hrála Čáru. To byla tvoje první role u nás?

Evelína: Ne, moje první role byla v muzikálu *Svět plný andělů*, kde mi Vláda Kloubek nabídl spíše taneční roli. A potom už jsem naskakovala do starších kusů. Přišla *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*), což obojí bylo ještě v době mého studia na JAMU, ve druhém ročníku. A hned rok nato se mi ozval režisér Zdeněk Černín, aby mi nabídl nádhernou roli v činohře *Libertin*, kde jsem hrála dceru Karlu Janskému. Na to hrozně ráda vzpomínám, protože tam jsem se setkala nejen s Karlem, ale také Irenkou Konvalinovou. A hodně mi tam tehdy pomáhala zorientovat se Pavlínka Vitázková. Bylo to takové první opravdové setkání s tím pravým činoherním divadelním prostředím. Ale když se vrátíme k *West Side Story*, tak to už skutečně bylo pouhé dostudování role, protože tento slavný muzikál se zde již hrál delší dobu. Postupně pak našťásti přicházely další role, například v *Muzikálech z Broadwaye*, se kterými jsme procestovali půl Evropy. Já byla hned v tom prvním turné do Španělska, na které opravdu s láskou vzpomínám. Když jsem potom končila školu a zde v divadle měla nastudováno několik rolí, bylo mi panem ředitelem Standou Mošou nabídnuto angažmá, jenže ten rok se uskutečnil přechod operetního souboru z Národního divadla sem k nám a pro nás najednou nebyla místa. Takže jsme s některými spolužáky, kteří na tom byli stejně, fungovali nějakou dobu na volné noze a v divadle pracovali na smlouvu. Nakonec jsem ale angažmá dostala, a to přišlo záro-

veň s rolí Thomasiny Coverlyové v inscenaci Toma Stopparda *Arkádie*.

Ve výčtu tvých rolí najdeme spoustu skvělých postav. Hrála jsi *Beatrici Rasponi* ve *Sluhovi dvou pánů*, *Sestru Flinnovou* v *Přeletu nad kukaččím hnízdem*, *Cechu* v *Poprasku na laguně*, *Chavu* v *Šumaři na střeše*, *Rusalinu* v muzikálu *Cikáni jdou do nebe*, milenkou *Pavla I.* *Ann*u v inscenaci *Smrt Pavla I.* a další. Pro mě byla ale asi největším zážitkem tvá *Jiména* v inscenaci *Pierra Corneille Cid*. Toto klasicistní drama je celé ve verších a já jsem obdivovala, jak si to dokážeš vše zapamatovat.

Jak ses to vlastně naučila?

Evelína: Na tom je zajímavé, že zrovna tohle se mi učilo strašně dobře. Možná je to tím, že jsem celý text měla velmi brzy k dispozici a učila jsem se to s velkým předstihem. Byť nám to nebylo nikdy doporučováno našimi pedagogy. Mimo jiné i proto, že se pak třeba člověk naučí texty, které nakonec režisér vyškrtne, což se přesně stalo i u *Cida*. Ale já byla tou rolí tak nadšená a posedlá, že mi to vůbec nevadilo. Naučila jsem se to jako básničku. A kupodivu mi to šlo do hlavy lépe než kterákoliv jiná role. Možná je to tím, že je to opravdu skvěle napsané a ty texty na sebe krásně navazovaly. Nakonec se ukázalo, že je výhoda, že ten text znám tak dobře, když už došlo na aranžovací zkoušky, nemusela jsem se soustředit na to, co říkám, ale mohli jsme s režisérem rovnou pracovat s tou další důležitou stránkou, a to jsou vypjaté emoce té postavy a jednotlivé vztahy, což bylo hrozně fajn.

Ale jinak co se týče toho učení s předstihem, tak zde musím vzpomenout na svoji profesorku herectví Zdenku Herfortovou, která nás skutečně ve škole učila tomu, abychom se nikdy neučili texty před první čte-

nou zkouškou. A protože je Zdena teď naše sousedka...

Vy jste sousedé?

Evelína: To nevíš? No to je vážně nádherná historie a důkaz, že se pohybujeme v životních cyklech. Zdena Herfortová mě přijala do svého ročníku na JAMU, kde jsem s ní strávila opravdu nezapomenutelné studentské roky, takže jenom díky ní jsem v Brně. Posléze jsme se setkávaly jako kolegyně na tomto jevišti, abychom nakonec skončily jako sousedky, protože když se naše rodina chtěla rozrůst o Aničku a byt nám byl už malý, hledali jsme domek a moc se nám jeden líbil. A on to byl domeček hned vedle Zdenky. Takže tímto se jeden kruh náramně uzavřel.

Takže máte hlídaci sousedku?

Evelína: To spíš my hlídáme Zdeničku ☺ Ne, samozřejmě to tak není. Ale jak sama říká, je ráda, že má blízko sebe někoho známého. Občas Ondra vypomůže s chlupskými pracemi v baráku, třeba když Zdeničce vypadnou pojistky, nebo když je nemocná, občas přinesu ke dveřím aspoň polévku, na naší klíče se zase objeví nějaká upečená dobrota a takhle my si tam žijeme! Je to prostě bezvadná symbióza, protože ona se na nás může kdykoliv obrátit a my ji rádi přivítáme v našem rodinném kruhu a naopak... Aničko, co to máš v puse?!!

Anička příběhla s růžovou rtěnkou a hned věděla, jak ji použít. Našla ji v opuštěné policičce a rodiče hned vyskočili, aby zachránili... teď nevím, jestli rtěnku nebo Aničku, ale když viděli, že ji používá správně a nemá tendence ji okusovat, tak se uklidnili. Jen se zeptali, jestli to nevadí. Nevadilo. Nebyla naše, takže v pohodě. Měla si ji Lenka Kovářiková odnést domů, ne?

Evelínka pokračovala...

Evelína: Já na Cida hrozně ráda vzpomínám, protože to byla krásná práce, ale je mi někdy líto, že se tyto věci hrají tak málo. Ano, já vím, lidé mají radši komedie, protože dramata máme v životě mnoho a logicky se chtějí uvolnit a zlepšit náladu. A takové klasicistní drama člověku moc nepřidá. Když ale u těch komedií se člověk hrozně

V dramatu Cid, režie Roman Polák

nadře. Je to úplně jiná disciplína. Nevím jak ostatním kolegům, ale mně se dramata hrají lépe. Protože paradoxně komedii člověk musí hrát úplně navážno. Nejde dělat komedii jako lacinou frašku, protože pak je to spíš trapné. My musíme zahrát všechny situace tak skutečně a vážně a pak se může podařit, že se divák rozesměje. A smích z hlediště je obrovskou odměnou za dobře odvedenou práci. Nevím, prostě mám pocit, že rozesmát je mnohem těžší než rozplakat.

Tím mi Evelínka nahrála na oslí můstek, kterým jsem mohla přerušit tok jejího hovoru (to víte, mateřská! ☺) a v jedné drobné odmlce, které se dopustila, jsem se stihla obrátit na Ondru s otázkou.

Ondro, ty hraješ v muzikálu, který je ale esencí absurdního humoru, jímž vynikala komediální skupina Monty Python, ve Spamalotu. A když se na tebe koukám, mám pocit, že přesně tento styl humoru ti vyhovuje. Nemýlíš se, že?

Ondra: No to se tedy skutečně nemýlíš, protože být jsem dříve Monty Pythony neznal, po *Spamalotu* jsem si své vzdělání doplnil a už při první čtené zkoušce jsme se strašně nasmáli a teď se nemůžu dočkat, až to zase budeme hrát!

Evelína: Musím prozradit, že kluci (tím myslí alternanta Ondry, kterým je Dušan Vitázek, pozn. aut.) handlují termíny ve *Flashdance* a *Spamalotu*. „Vyměním *Spamalot* za *Flashdance*, bereš?“

Ondra: No je to pravda ☺

Evelína: Vzpomínám na premiéru *Spamalotu*, kde jsem se hrozně bavila a smála do chvíle, než Ondra skončí v tangách... Hrál to tak přesvědčivě, že jsem chvíli přemýšlela, jestli se mám vůbec ještě smát (*rozesmějeme se všichni tak, že se bojím o tašky na protějším střeše*).

Ondro, ale na tebe mám otázku, kterou jistě čekáš... protože my máme něco společného.

Ondra: (*vědoucně se usmívá*) No to je pravda!
Evelína: (*trochu ostražitě*) A co máte společného?

Ondra: Společnou minulost.

Ondro, řekni jen, které výročí jsi tančil?

Ondra chvíli nechápe, pak mu svítne v očích:

Aha, no já tančil padesáté páté výročí. A ty?

Já tančila třicáté páté...

Evelínce pomalu svítá.

Evelína: Vy jste tančili oba v Ondráši?

Ano, jenže já dvacet let před Ondrou. To se ještě tento folklorní soubor jmenoval Jánošík.

Ondra se celou dobu směje: Na těch výročích je pěkně vidět, jak rychle plyne čas... Ale na Ondráš hrozně rád vzpomínám. Prožil jsem tam několik krásných let a mimo jiné i jednu z nejmudnějších historií tohoto souboru, a to když ze dne na den tehdejší ministryně obrany Vlasta Parkanová tento jediný vojenský umělecký soubor zrušila. Ještě dnes si přesně pamatuju ten den, kdy nám náš umělecký šéf Čenda Komárek oznámil, že jsme zrušení a máme pár měsíců do konce. Nastudovali jsme tedy rozlučkový koncert s názvem *Ondráš naposled* a byl to jeden z nejmotivnějších zážitků, které jsem tam zažil. Koncert jsme dvakrát vyprodali, a když padla opona, ještě několik dlouhých minut trval potlesk.

Evelína: Ale nakonec se to nějak zachránilo.

Ondra: Ano, paradoxně jim pomohl pád vlády a taky se zvedla obrovská vlna podpory

S Jakubem Uličníkem v dramatu O myších a lidech, režie Petr Gazdík

a psaly se velké petice za zachování souboru, což se nakonec podařilo! Musím ale říct, že v prvé řadě to byla obrovská dřina. Když totiž člověk, který do té doby dělá folklor jen jako koníček, přejde k profesionálům, je to obrovský šok. Neskutečná dřina, ale zároveň výborná parta. Bylo to krásné svobodné období na vysoké škole se spoustou peněz (aspoň mi to tehdy tak přišlo), na které dodnes rád vzpomínám.

Ty jsi směřoval k herectví díky tvé zkušenosti s Ondrášem?

Ondra: Určitě ano. Po sedmi letech v Ondráši jsem se cítil trochu vyhořelý a hledal jsem, co dělat v životě dál. A našel jsem obor muzikálového herectví na JAMU, kam jsem si podal přihlášku. Den před přijímačkami jsem se naučil jeden monolog z povídky Karla Čapka a vesele přišel před zkušební komisi. A kupodivu jsem prošel prvním kolem.

Evelína: To tak někdo má, co? Já se hlásila na JAMU dvakrát!

Ondra: Ve druhém kole už to bylo trochu těžší, tam po nás chtěli i improvizovat, ale asi to pořád ještě bylo dobré, protože mě pozvali i do třetího kola. Jenže v době této poslední zkoušky jsem zrovna měl být s Ondrášem na turné v USA. Takže jsem pro-

sil o přesunutí termínu, což se podařilo, ale když jsem se potom dostavil v náhradním termínu, tak jsem přítomné komisi (která se sešla jen kvůli mně) trochu vyrazil dech tím, že jsem hned na začátku prohlásil, že si ještě nejsem úplně jistý, jestli vlastně chci do školy nastoupit... Myslel jsem, že mě vyrazí rovnou ☺ Nakonec jsem JAMU vystudoval a můžu teď hrát v tomto divadle a dělat tento rozhovor.

Tím jsi mi zase nahrál – chtěl jsi jít zrovna do tohoto divadla?

Ondra: Robin Jícha se mě na tohle ptal hned, jak jsem se objevil na prvních zkouškách *Koček* v divadle. Odpověděl jsem mu, že si nemyslím, že z JAMU vede do Městského divadla tunel s přímou linkou. Možná to bylo tím, že jsem měl nabídku i do divadla v Plzni, kterou jsem ale po zkušenostech ze zkoušení muzikálu *Kočky* a nabídce angažmá od Standy Moši odmítl, zůstal v Brně a dobře jsem udělal. Zrovna nedávno se mě kolega Kristian Pekar ptal, jestli bych si chtěl zopakovat svůj život znovu, ale s tou zkušeností, kterou teď mám. Odpověděl jsem mu, že by mě vlastně hrozně zajímalo, jak by se můj život odvíjel, kdybych tehdy přijal angažmá v Plzni a nenastoupil sem. Což ale neříkám proto, že bych nebyl spokojen, spíš z čiré zvědavosti. Byla to tehdy stěžejní životní křižovatka, která zcela určila můj další osud.

Máš pravdu v tom, že bys třeba už nebyl v Plzni a posunul se do Prahy, která je přece jen z Plzně blíž než z Brna. Ale ona si tě ta Praha nakonec našla, že? Řekni mi, jak se stalo, že jsi se stal součástí dlouhého seriálu *Ulice*?

Ondra: Může za to můj kamarád, přítel, kolega loďař a výborný člověk Tomáš Sagher, který shodou okolností točil v Praze nějakou velkou roli a zjistil od produkčního, že do *Ulice* shání herce podobného typu, jako jsem já. Takže mi volal, abych do Prahy poslal svůj životopis s videoprezentací. A do dvou týdnů volali, jestli bych nemohl přijet na kamerové zkoušky. Podobných kamerových zkoušek či castingů jsem absolvoval desítky, ale tady jsem se od začátku cítil jinak, tak

nějak svobodněji, příjemněji... Asi mi osud naznačoval, že to takhle dobře dopadne!

A představíš mi svou roli? Nejsem zrovna pravidelným divákem.

Ondra: Hraju vzdělaného a zcestovalého pedagoga Prokopa Junka, který se vrátil z cest po Evropě a Austrálii a kvůli rodině se vrací zpět do Prahy a posiluje „uliční“ pedagogický sbor. A stejně jako kolega Libor Matouš musím říct, že panuje při natáčení hrozně příjemná atmosféra. Všichni ze štábu i herečtí kolegové mě přijali vřele, se vším mi pomohli, protože každý začátek je těžký, za což jsem jim vděčný.

Ondro, ty teď pilně zkoušíš muzikál *Pretty Woman*. Řekni mi o něm něco.

Ondra: No bude to velká pecka! Musím se přiznat, že jsem film neviděl... (s *Evelínkou jsme vybuchly smíchy*). No jo, já vím, je to ostuda... Ale divadlo je to neuvěřitelné. Diváci mě uvidí ve více rolích, ale hlavně téměř celý muzikál protančíme! Musel jsem své taneční dovednosti vytáhnout z chladného hrobu, oprášit všechno, co jsem se kdy naučil, a stejně to pořád nestačí, Michal Matěj (choreograf *Pretty Woman*, pozn. aut.) na nás nenechá nit suchou ☺ Tolik tancování jsem snad ještě v žádném jiném titulu nezažil, určitě se přijďte podívat!

Ondra se rozpráví o zkouškách, s Evelínkou probereme Vánoce a rodinu. Ondra nakonec musí rychle utíkat na zkoušku, protože místo avizované půlhodiny jsme proseděli nad kávou celou hodinu. Ale nám to s Evelínkou nevadilo, my jsme si to všechno dovykládaly i bez Ondry. Jak se sama přiznala, s třemi dětmi doma a trávením času na mateřské je ráda, když se občas dostane mezi lidi. Takže zdravím do Želešic všechny tři děti, nejstaršího Toníka, Kryštířka i malou Aničku, a hlavně jejich skvělé rodiče, Evelínu a Ondru Studěnkovi! Byl to skvělý čas, který jsme spolu strávili, díky za něj. (Anička odcházela krásně namalovaná a velmi spokojená. Ta rtěnka je vážně vynález! Díky, Kačko, za hlídání.)

Text: Helena Brzobohatá

Stanislav Slovák

Divadlo, umění a síla ducha jsou nesmrtelné

Je to zvláštní doba a chválabohu, že už snad začíná obrát k lepšímu. Taková myšlenka nás napadla, když jsme si povídali se Stanem Slovákem v předsáli Hudební scény Městského divadla Brno. Náš rozhovor totiž vznikl na začátku prosince 2020 jen pár dnů poté, co byl Stano jmenován šéfem činoherního souboru. A současně bylo jasné, že situace, která kolem nás panuje, neumožňuje nic jiného než doufat a věřit, že bude líp. Bavíme se polohlasem, protože za dveřmi v sále se právě zkouší *Pretty Woman*, u které je Stanko jakožto asistent režie nápomocen Stanislavu Mošovi, který tolik očekávaný muzikál režijně vede.

Musíme zkoušet a vůbec pracovat naplno. Diváci, kteří se k nám snad už brzy vrátí, se určitě do divadla těší. A jak kolem sebe slyším, mají po něm doslova hlad. Stejně jako my po hraní. O to lepší budeme podávat výkony. To je asi ten nejlepší způsob, jak se bránit depresi. Byla by chyba domnívat se, že už není třeba znovu zkoušet jakoukoliv inscenaci, která se nemohla odehrát. A to je jen jeden z příkladů, jak moc nás současná situace zasáhla. Musíme všechny nové inscenace do-

stat pod kůži a o to se snažíme s panem režisérem Mošou i s celým tvůrčím týmem i právě teď v případě muzikálu *Pretty Woman*. **Vysvětluje Stanislav Slovák (jemuž ovšem nikdo neřekne jinak než Stano), který je v divadle na Lidické ulici už čtvrt století. Pět let zde hostoval a dvacet let je ve stálem angažmá. Jak se tedy prolínají profese herce, režiséra, autora a nově i šéfa uměleckého činoherního souboru? Všechny tyto profese se navzájem prolína-**

Se Stanislavem Mošou

ji a divadlem prostupují. Divadlo vnímám jako kompaktní celek, a proto se v mém případě mohou jednotlivé pozice vhodně doplňovat. Jediné, co striktně odděluji, je osobní a profesní život. Jenomže já se v divadle narodil... A tak pro mě divadlo není zúženo na vztah herec–divák. Pojem divadlo v sobě zahrnuje úplně všechno, co se v něm děje a odehrává, a tak ho vždycky beru jako jeden velký organismus. Faktem je, že jsem nikdy šéfem uměleckého souboru nebyl. Je to tedy pro mě velká výzva, zodpovědnost a snad to nebude znít moc nadneseně, když řeknu, že i závazek. V této souvislosti považuji za nutné připomenout, že tuto funkci třicet let zastával zároveň ředitel Městského divadla Brno Stanislav Moša. Nyní se rozhodl, jak se rozhodl, a já mám z takové důvěry radost a neskromně řečeno mám za to, že si za léta, která v našem divadle působím, dokážu docela jasně představit, co všechno tato pozice obnáší. Není to práce jen s činoherním souborem. V našem divadle jsme

skutečně „jedno tělo“ a neděláme rozdíly mezi členy jednotlivých uměleckých souborů. Konkrétní příklady by se daly počítat v desítkách. Je to výsledek moudrého nastavení, které pan ředitel Moša před lety zavedl a které skvěle funguje a přináší výsledky. **Současně tím odpovídáš na otázku, že i když se hodně věnuješ režijní či autorské práci, hercem jsi nikdy být nepřestal.** Hercem jsem z podstaty. Každé představení, ve kterém mohu účinkovat, je pro mě radost. Nejde o to, že jsem herectví i režii vystudoval. Od útlého dětství mám jistě opravdu rád. Mám ho rád jako herec, ale i jako první divák, když představení režíruji. Hraní je dnes pro mě doslova obcerstvující. Můžu si tvořit herecky „sám sebe“ a nemusím myslet, tak jako tomu je u režijní práce, na všechno to podstatné kolem. Pro mě je herectví filtr, druh duševní hygieny. Jako režisér mám na starosti daleké i blízké přípravy, s výtvarníky se věnujeme výtvarné stránce, s dramaturgy dramaturgicko-režijní koncepci,

důležitý je samozřejmě samotný zkušební proces a s ním spojené vědomí, že společnou práci chceme někam dovést, a mnoho dalšího, což u samotného hraní mohu z větší části směle hodit za hlavu a užívat si herectví. Jednoduše řečeno se považuji za režiséřského herce a naopak, tedy pokud je opravdu nutné se zabývat nějakou definicí. Vždy však s oblibou říkám, že máme nejkrásnější práci na světě. A bez vzájemné a ohleduplné součinnosti bychom nikam nedošli. Výsledkem tohoto společného nasazení je mimo jiné i vědomí, že se potřebujeme a nemáme prostor ani čas dělat si nějaké naschvály, což se v některých jiných společenstvích a komunitách občas děje. Přestavování kulís a schovávání rekvizit těsně před výstupem se u nás nenosí. Jedinkrát jsem zažil takovou situaci ve věhlasném divadle v zahraničí a zas taková legrace to opravdu není. Na našem divadle miluji to, že ho hrajeme spolu, a ne proti sobě.

Děkuji za to, že jsme takto plynule přešli k profesi režiséra. Divadlo tedy, jak slyšíme i v tuto chvíli, žije naplno i přes veškerou mizérii za jeho stěnami. Kde se můžeme těšit na Slovákův režiséřský rukopis nejdříve?

O asistenci v *Pretty Woman*, kde jsme spolu s Honzou Brožkem k ruce Standovi Mošovi, jsem se už zmínil. Režisér je hlava celého projektu, ovšem doba je turbulentní, a tak režisér může v tom nejlepší slova smyslu přenechat část některých časových úseků zkušebního procesu právě svým spolupracovníkům–asistentům. Už i kvůli tomu, že představení má více alternací. Režisér určí směr, naaranžuje obrazy a my jako asistenti koordinujeme opakování s alternacemi. Výsledek zkoušek pak předvedeme režisérovi, který čistí a opečovává finální tvar. Mým krásným režijním úkolem je být hlavou inscenace *Světáci*, která byla připravována v pevné víře na konec roku jako silvestrovská premiéra. Jistě mnohé napadne, jak obtížné nebo zda vůbec se lze oprostit od kultovní předlohy televizní grotesky *Světáci*, kterou zřejmě zná každý dospělý divák. Otázku, kdo z herců *Světáky* nezná,

jsem před zahájením zkoušek položil zcela zbytečně. Taky jsem hned vyhlásil zákaz jakéhokoliv odkazování se na film. Děláme divadelní inscenaci a divadelní prostředky jsou úplně jiné než ty filmové. Máme text, se kterým pracujeme, příběh sice zůstává zachován a stejně tak zůstanou zachovány všechny nejslavnější dialogy a hlášky fasádníků z Velhartic, kolegové Halberstadt, Isteník a Uličník však museli zapomenout na stylizaci do výkonů bardů, kterými byli pánové Sovák, Brodský a Libíček, a poctivě vytvořit své postavy Skopce, Prouzy a Petrtýla. Stejně tak to udělaly jejich protějšky, tedy Markéta Sedláčková, Pavla Vitázková a Barbora Remišová v postavách Božky, Marcely a Zuzany, které musely z hlav vyhnat dámy Bohdalovou, Jiráskovou a Janžurovou. Práce na zkouškách běží naplno a jsme v tuto chvíli připraveni i na možnost, že představení zahrajeme pouze pro potřebu opakování, tedy bez diváků. Je však těžké cokoliv předvídat, křišťálovou kouli opravdu nemáme. V každém případě pořád tvoříme tak jako vždycky. Podstatou naší práce je schovat před divákem všechno zkoušení, nástupy, přerušování či změny kulís a prostředí. Jednoduše proto, aby nebyla vidět ta obrovská dřina, která vznik každého představení doprovází. Vždyť divák chodí do divadla právě proto, aby už viděl hotový příběh, tu krásnou věc, kterou od nás očekává a na niž se při návštěvě jakéhokoliv živého umění těší.

I když nechci profesní nasazení oddělovat, rád bych se přece jen zeptal. Co chystá Stano Slovák jako autor?

Nechci vůbec přemýšlet o tom, že by to mělo být jinak a s naprostým pozitivním přesvědčením říkám, že na poslední květnový týden připravujeme s kolegy Janem Šotkovským a Petrem Štěpánem představení na Biskupský dvůr, které zatím nese pracovní název *Napoleon*. Text i samotná inscenace určitě potěší všechny diváky, kteří náš styl a rukopis znají z našich předchozích autorových počinů. Mimo jiné budeme sledovat devět dnů, které jsou s pobytem veveslavského vojevůdce a imperátora v našem regi-

onu v roce 1805 spojené. Načrtli jsme opět velký prostor pro naše oblíbené fabulace založené na dějinných faktech. Samozřejmě, nikomu z nás se moc nechce prozrazovat cokoli o něčem, co je ve stadiu vzniku. Co můžeme prozradit je, že stejně jako tomu bylo u komické operetky o Mendelovi, poeticko-lyrickém provedení *Cyrila a Metoděje* a dalších originálních inscenací pro Biskupský dvůr, se nám už i pro *Napoleona* v hlavách zrodil originální druh žánru. A aby to bylo ještě trochu napínavější a zajímavější, tak prozradím, že francouzského vladaře a jeho krátký pobyt na jihu Moravy vehementně propojujeme s dalším historickým faktem, o kterém se moc neví nebo na který už řada lidí trochu pozapomněla, a tím je pobyt nejznámějšího anglického politika Winstona Churchilla v Brně. Britský politik byl totiž ještě před první světovou válkou jako mladík opakovaně hostem tehdejšího posledního majitele hradu Veveří. Churchill si Veveří natolik zamiloval, že byl na tomto hradě dokonce na svatební cestě a Brno tedy navštívil celkem třikrát. K tomuto motivu nás nasměrovala naše dramaturgyně Klárka Latzková a protože, jak je dobře známo, my se žádných fabulací nezalekneme, nebojíme se spřádat nitky příběhu, jak oba velikány propojit právě v Brně. Rozhodně nechceme významné historické osobnosti a dějinné události zlehčovat či zbožšťovat, ale jednou z významných tezí našeho textu je otázka, jak a jestli vůbec může jedinec změnit chod či běh světových dějin. A jak víme z historie, oběma těmto mužům se vlastně něco takového podařilo. Napoleonovi bitvou u Slavkova, která do jisté míry změnila Evropu, a Churchillovi jeho nesmlouvavým postojem proti nacismu a Hitlerovi.

I když jsi říkal, že lze oddělovat profesní život od života osobního, lze to ve vašem případě vůbec? Vždyť manželka Markéta Sedláčková patří dlouho k oporám souboru a v takové divadelní rodině se snad ani doma nedá jevišti utéct. Nebo si toto téma dokážete občas zakázat a prožívat třeba sportovní dramata se synem, který je fotbalovou nadějí?

Samozřejmě že to lze. Nerozdělujeme si povinnosti v domácnosti podle toho, kdo má kolik replik na jevišti. Zrovna teď v lednu máme dvacet let od svatby a myslím, že to je relativně dlouhá doba, abychom se už jakž takž poznali v různých životních situacích. V těch dobrých i v těch těžších. Pravdou je, že si kromě jiných věcí ještě pořád rádi povídáme a rozhodně nejenom o divadle. A co se týká našeho syna? Tak to se všechno ještě uvidí. Myslím si, že jako rodiče máme štěstí, že se ve svém věku v zásadě nestydí za to, že jeho rodiče jsou herci a že ve škole radši spolužákům neříká, že taťka je tanečník u tyče v nočním baru a maminka profesionální akvabela. Snažíme se společně o to, aby měl Tadžu šťastné dětství a třeba z něj pak jednou bude šťastný a dobrý muž.

Říká se, že každé zlo je pro něco dobré. Mohl jsi ty jako divadelník ze situace, kdy jste se nemohli setkávat s diváky, vůbec něco vytěžit?

Nedovedu si představit, že by kdokoliv mohl cokoli vytěžit ze situace, která nás jako lidstvo zasáhla. Pokud se tedy nebudeme bavit o medicíně či jiných vědních disciplínách, kterým možná z jistého úhlu pohledu mohla celá tahle pandemie pomoci v dalším posouvání hranic poznání. Ovšem pro běžný život nás smrtelníků je každá takováto událost hotovým utrpením. Neznám nikoho, kdo by tvrdil, že je v pořádku nechodit do škol, do galerií a muzeí, nepotkávat se v kavárnách a restauracích, nemoci cestovat, navštěvovat své blízké a přátele atd. A stejné je to i s divadlem. Divadlo, do kterého mají zakázaný vstup diváci, nemůže uskutečňovat své základní poslání. Tím posláním je objevení složité krásy umění. To je taky jeden z hlavních důvodů, proč jsem přesvědčený o tom (a velmi dobře to dokazuje i zmapovaná historie lidstva a samotné dějiny umění), že divadlo, umění a síla ducha jsou nesmrtelné!

Děkuji mnohokrát za čas, odpovědi a vůbec za to, co děláš!

Hoďte zdraví!

Text: Miroslav Homola

Připravujeme výstavbu administrativního centra na ulici Jihlavská v Brně - Novém Lískovci

Předpokládaný termín dokončení 10/2022

ŽSD INVEST

Zkoušky

Dárkový poukaz

700,- Kč

Tento poukaz lze uplatnit do 12 měsíců od zakoupení.

www.mdb.cz

Prožijte s námi celý nový rok

Byli jste v minulém roce opravdu hodní a odměnou za to jste si pod vánočním stromčkem po štědrovečerní večeři rozbalili náš Dárkový poukaz? A nejste si teď úplně jistí, na jaké konkrétní představení svůj dárek využijete? A co si za něj nadělit rovnou pět krásných inscenací?

Dárkový poukaz vám totiž rádi směníme i za naše **Roční předplatné na rok 2021!** Poukázku v hodnotě 400 Kč nebo 700 Kč můžete uplatnit jak při osobním nákupu v komerčním oddělení, tak i elektronicky při nákupu online na webových stránkách www.mdb.cz, přičemž v rámci jednoho

nákupu můžete využít i více poukázek současně.

A co že je v nabídce Ročního abonmá? Připomeňme, že pro rok 2021 pro vás byly vybrány ty nejvyhledávanější muzikálové i činoherní kusy – elegantně excentrický muzikál *Grand Hotel*, který vás vtáhne do světa Berlína 20. let, romantický muzikál *Pretty Woman* na motivy světoznámé filmové love story, Molièrova komedie *Lakomec* s Boleslavem Polívkou v titulní roli, neustále aktuální Havlova komedie *Žebrácká opera* a Shakespearova milostná tragédie *Antonius a Kleopatra*.

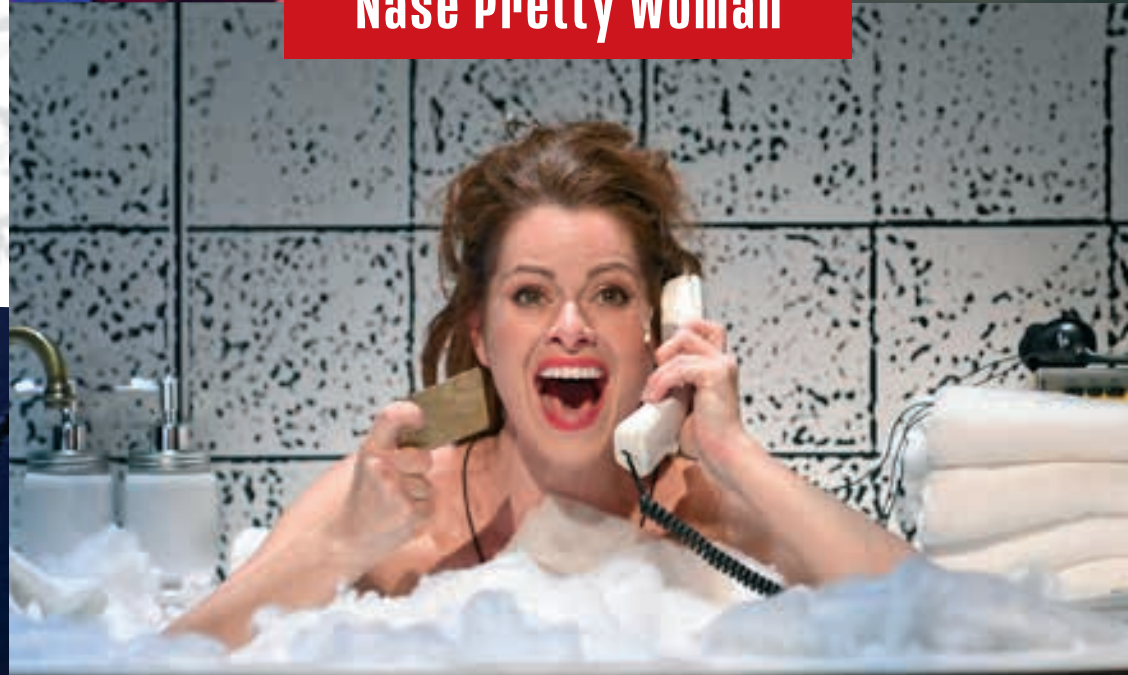

Tereza Navrátilová

Svetlana Janotová

Naše Pretty Woman

Hana Holišová

Novoroční předsevzetí

Měsíc leden bývá pro mnohé ve znamení změn – co nového asi ten další rok přinese a jak se na něj co nejdůkladněji připravit? Mnozí si dávají předsevzetí, jiní si přejí, někteří si sami sobě slibují a ti ostatní – ti to zas až tak moc neřeší.

A tak nás zajímalo, jak jsou na tom naši herečtí kolegové, kterým jsme položili dvě anketní otázky:

Dáváte si předsevzetí do nového roku?

A máte nějaké přání na rok 2021?

A takto nám odpovídali:

Robert Jícha

Na to existují v mém případě jednoduché odpovědi: Novoroční předsevzetí už si nedávám a do roku 2021 si přeji, aby byl po všech stránkách lepší a „zdravější“ než ten předchozí.

Michal Isteník

Různá předsevzetí si dávám po dobu celého roku a až s obsesivní stoprocentností je neplním. Ale nezlobím se na sebe, беру to tak, že v neplnění předsevzetí jsem prostě jeden z nejlepších... A přání? Přání mám... ..tajná...

Zdeněk Junák

Já si už tedy předsevzetí nedávám, já dávám sliby.

To znamená – já si slibuji, že nepřestanu kouřit, nepřestanu pít, nebudu chodit na červenou, nebudu podlézat šraňky, ale co budu dělat – budu se otáčeti za ženami staršími 48 let.

A co bych chtěl popřát? Prátele, dávejte na sebe pozor, pevně zdraví vám přeji, protože zdraví za nic nekoupíte, buďte k sobě ohleduplní, tolerantní a mějte se rádi.

Marta Matějová

Dřív jsem si předsevzetí dávala, ale nikdy to nemělo dlouhého trvání. Takže to teď už nedělám a pak na sebe nejsem naštvaná 😊 Do dalšího roku si přeju, aby se vše vrátilo

lo do starých kolejí, aby byli všichni zdraví a mohli dělat s radostí svou práci.

Lukáš Janota

Předsevzetí si nedávám, ale přeju si, aby všichni byli zdraví a měli se rádi 😊

Barbora Goldmannová

Nedávám, protože nápady realizuji hned, nebo vůbec. A přání? Asi to naše kolektivní – aby se nám diváci vrátili do hledišť a my jsme pro ně mohli zase hrát.

Dušan Vitáček

Do nového roku si nedávám předsevzetí nikdy. Je to ten nejhorší čas pro předsevzetí, spolu s pondělkem a začátkem dovolené 😊 Věci prostě musí vyplýnout. A přání pro rok

2021? Ať už jde ten podělanej covid někam, to je jasný.

Ondřej Studénka

Na předsevzetí příliš nevěřím... pokud mě něco trápí, tak se mi nechce čekat, až přijde nový rok a snažím se to změnit hned nebo co nejdřív...

A přeju všem, hlavně ať jsme zdraví!!!

Kristýna Daňhelová

Každý rok samozřejmě přestávám se všemi neřestmi. Párkrát do roka se mi to i na chvíli povede. Spíš bych si ale letos přála trávit víc času s rodinou. Aby byli moji nejbližší zdraví, šťastní, spokojení a aby lidi neopouštěla naděje a smysl pro humor. Hlavně totiž ať je legrace. Nebuďme furt tolik vážní, umějme se smát. S úsměvem bude pak ten zbytek mnohem jednodušší 😊

Libor Matouš

Prožít šťastný a smysluplný rok. Novému se přiučít a něco předat... 😊

Petr Halberstadt

Předsevzetí si raději nedávám, nerad se pak zklamávám 😊 A co jiného si v dnešní době přát, než abychom byli zdraví a aby se svět vrátil do normálu. Otázkou samozřejmě zůstává, co je normál. Minimálně to, aby byli diváci vpuštěni do divadel a my jsme mohli plnohodnotně rozdávat radost či pohlázení duše.

Marco Salvadori

Že budu lepším člověkem než minulý rok 😊

Ondřej Haláček

Předsevzetí si nedávám. Snažím se prostě jen užít si každý den/týden/měsíc naplno. A přání na rok 2021? Ať jsme tolerantní a opatrujeme se. I navzájem.

Igor Ondříček

Předsevzetí si už roky nedávám. Je to takové „poučení z krizového vývoje“ 😊 Proč si sám sobě házet klacky pod nohy. Myslím, že je fajn existovat tak, abych si nemusel žádná

předsevzetí dávat. Je dobré žít sám se sebou v rovnováze. Tak se to snažím dělat, abych se před sebou za sebe nemusel stydět. A přání? Ať je rok 2021 ŠTĀSTNÝ.

Tomáš Sagher

Předsevzetí si nedávám, to nefunguje 😊 Přál bych, nejen sobě, nám všem, abychom byli zdraví, abychom mohli dělat práci, kterou máme rádi, v našem případě hrát divadlo... A nakonec přání, které by nám to mohlo i zajistit – aby nám nedávali příkazy a zákazy a nařízení nečestní lidé, aby v čele byli ti schopní, šikovní a moudří... To je začátek úspěchu. Všem krásný rok 2021. T◉M (čti Tom)

Viktória Matušová

O předsevzetích nerada mluvím (natož píšu), protože většinou klasicky žádné nedodržím. Příští rok bych ale opravdu chtěla začít zdravěji vařit a péct. A přání mám letos jedno jediné – ať už to vše konečně skončí a naše životy se opět vrátí tam, kde byly přesně takhle před rokem. Abychom mohli všichni potkat svou rodinu, hlavně zdravou, a užít si letos svátky ve zdraví a v klidu 😊

Diana Velčická

Já si předsevzetí nedávám, protože jsem je nikdy neplnila. Ale některá si plním během roku. A když si řeknu – opravdu si nebudu kousat nehty, tak s tím opravdu přestanu 😊

Alan Novotný

Ano, mám tři:

1. Přestanu otravovat rodinu svým kuchařským uměním...
2. Už nikdy víc nebudu pít. Už nikdy víc ani míň. Tohle je tak akorát!
3. A loňské předsevzetí „přestat jíst míň sladkého“ byl tak skvělý nápad, že si ho letos napíšu na seznam znovu!

Aleš Slanina

Dřív jsem si dával předsevzetí celou řadu a byl jsem v hrozném stresu, že je nesplním. A nikdy jsem je samozřejmě nesplnil. Teď si žádná nedávám, takže jsem úplně v pohodě a život je mnohem snazší. Přeju krásný nový rok 2021 bez zbytečných starostí.

Hana Štěpánová

Předsevzetí mám – víc se smát 😊😊😊 A přání, abychom byli všichni hlavně zdraví!!!

Patrik Földeši

Předsevzetí si moc nedávám, ale přání mám. Aby byli lidé šťastnější a svět pěknější

Erika Kubálková

1. Nikdy si žádná předsevzetí nedávám. Raději se příjemně překvapím, než zklamám.
2. Kdybych byla modelka, tak světový mír 😊 To ale nevím, proč nejsem 😊, tak snad jen, aby ten příští rok byl lepší než ten uplynulý... to by mohlo prozatím stačit 😊

Andrea Zelová

Předsevzetí už si pár let raději nedávám 😊. Kdysi jsem si vždycky slibovala, že se začnu třeba pořádně učit nějaký jazyk, nebo se naučím něco nového, začnu více cvičit atd. Ale jelikož mi moje motivace vydržela maximálně do konce ledna, tak jsem se po čase rozhodla si raději už žádné předsevzetí nedávat 😊

Mým největším přáním pro nadcházející rok 2021 je, abychom byli všichni hlavně zdraví. Taky bych si přála, abychom se příští rok už mohli zase beze strachu scházet se svými rodinami, kamarády, kolegy. Abychom si mohli v klidu zajít do restaurace na večeři, do kina, muzea nebo galerie, ale především, aby se opět mohla pro diváky otevřít divadla a my mohli zase dělat to, co nás baví a naplňuje nejvíc, tedy hrát naše inscenace pro naše diváky. To bych si opravdu moc přála...

Kristian Pekar

Předsevzetí si nedávám – stejně bych je nedodržel 😊

Jonáš Florián

Lidé si dávají předsevzetí na Silvestra a přitom tento den není ničím výjimečnější než jakýkoli jiný den, a tak si dávám předsevzetí během celého roku. Je to pak mnohem větší výzva, když to předsevzetí přijde samo od sebe. Když se účastním například nějakého rituálu jako chození po žhavých uhlících,

tak to jsou ty nejsilnější okamžiky a tam si uvědomuji, co chci změnit.

Lucie Bergerová

Předsevzetí si nedávám, protože se moc dobře znám a vím, že u mě mají jepičí život. Takže už 2. ledna je vše při starém.

Přání mám... a přeju si ho každý den. Ať ten den stojí za to. Ale pokud přání na celý rok, tak asi jako všichni na celé planetě, ať je takhle podivná doba už pryč a všichni žijeme svobodně a v blízkosti.

Lukáš Vlček

Jasně, že si dávám předsevzetí! Protože moje žena ráda, hodně (a skvěle) vaří, přibral jsem pár (spíš víc...) kilo, které musím co možná nejrychleji shodit a začít zase víc sportovat a cvičit... A samozřejmě přání pro rok 2021 mám nejspíš stejné jako všichni ostatní, ať se zase vše vrátí co nejdříve do starých kolejí a můžeme zase bezstarostně žít a hrát pro naše publikum 😊

Oldřich Smysl

Letošní rok dost otrásl všemi koncepty o životě, na které jsme byli dosud zvyklí. Předsevzetí? Nebudu ho teď vyslovovat přede všemi, ale... Uvidíme (se).

Dokořán

Jakožto magazín mám situaci s předsevzetími snazší. Nemusím se bát, že bych se nacpal cukrovím a roztrhl se. A moje stránky jsou stále stejně pevné a pružné, aby se jimi dobře listovalo. Pokusím se tedy dál soustředit na to, abych neztratil barvu a lesk, ale o to se pečlivě stará Jitka. A Katka a Lenka dbají o to, abych nebyl zaneřáděn ošklivými chybami a překlepy. Děkuji všem pravidelným přispěvatelům za čtivá slova, která do mě vkládají, a Tinovi a Nikolce za fotky, kterými mě krmí. V novém roce si přeju, abych mohl být naplněn pozitivními zprávami a informacemi o živém divadle.

kresby: Jaroslav Milfajt

MdB KLUB

TALK SHOW Z VAŠEHO DIVADLA

**ASI NEJČERSTVĚJŠÍ
PIVO V BRNĚ!**

PRODEJ PŘÍMO Z PIVOVARU

Petr Hauskrecht

www.hauskrecht.cz

Erika Kubálková

Bez divadla se dá žít,
ale blbě

Hned na začátku našeho rozhovoru dostáváte varování: „Jak se rozpovídám, jsem k nezastavení. Mám povídání tak na tři Dokořány. Možná na čtyři!“ směje se energická bruneta ve středních letech. Opravdu, probraly jsme toho spoustu. Její více než třicetiletá profesní cesta se všemožně klikatila a šmodrčila, až ji nakonec zavedla zase zpátky tam, kde původně začala – do Městského divadla v Brně.

Začneme pěkně od začátku. Kudy vedla vaše cesta k divadlu a umění?

Já jsem to měla vlastně hrozně jednoduché. Už moje babička s dědou hráli ochotnické divadlo v Semilasse, dokonce i s Karlem Högerem, paní Baldovou, Otomarem Korbelářem – hvězdami filmů pro pamětníky. Za protektorátu se totiž česká divadla zavřela a hrát mohli jenom ochotníci, takže slavní čeští herci objížděli aspoň ochotnické spolky, tak jak to známe ze *Záskoku* Divadla Jára Cimrmana. Moji rodiče byli sólisté baletu v Janáčkově divadle, tatínek dokonce visí v síni slávy v Mahenově divadle. A můj bratr hraje v orchestru Janáčkova divadla na fagot. Takže my jsme opravdu taková divná rodina ☺ Jako malá jsem znala všechny balety a díky mamince, která mi do ucha šeptala, co která postava na jevišti zrovna „říká“, jsem se naučila perfektně rozumět řeči těla a poslouchat muziku. Já jsem samozřejmě chtěla jít taky na balet, ovšem byla jsem tanečnicí – jak já říkám – od pasu nahoru, v nohách jsem neměla patřičný rozsah, a tak jsem zkusila herectví, protože bylo jasné, že od divadla už mě nikdo nedostane. Mám brněnskou konzervatoř, kde mě učili vynikající pedagogové herectví – paní Helena Kružíková a pan Milan Vágner.

Absolvovala jste v roce 1989, ale do angažmá v Divadle bratří Mrštíků jste nastoupila už o dva roky dřív. Jak se to tak podařilo?

Měla jsem to štěstí, že když jsem v roce 1987 maturovala, v DbM byl tehdy mladý nadějný režisér Stanislav Moša. Hledal mladé lidi, kteří uměli kromě hraní i zpívat a hýbat se, muzikálová katedra na JAMU tehdy ješ-

tě nebyla. Navštívil naše maturitní představení *Ze života hmyzu* a já jsem hned po maturitě spolu se Zuzkou Krupicovou Skálovou, která tu hostuje v *Mamma Mia!*, dostala angažmá do Divadla bratří Mrštíků. Byla jsem tu na půl úvazku jako elév a dodělávala jsem školu, pátý a šestý ročník na konzervatoři. A když jsem skončila šesták, stala se ze mě sólistka činohry. Měla jsem to štěstí, že jsem byla v šatně s paní Dagmar Pistoro-

notou a často jsme hráli přesilovky. Tehdy nás všech sedm ☺ mladých herců obcházelo střední školy a přemlouvalo studenty, aby si koupili předplatné. Hráli jsme jim úryvky z naší oblíbené komedie *Posvícení v Hudlicích*, která se často nasazovala, mimo jiné když někdo onemocněl (alternace totiž nebyly), jako rychlá změna programu, protože neměla vlastně žádnou dekoraci a nás sedm bylo vždycky k máni. Byli jsme ochot-

S Marcelou Dürrovou v inscenaci *Jitřní paní*, režie Stanislav Moša

vou, Marcelou Dürrovou, s Evou Gorčicovou a Libou Kafkovou, což byly přední dámy souboru, takže to byla škola všeho, včetně života. Například paní Pistorová byla prvním člověkem, který nám řekl o Chartě 77. Se Zuzkou jsme byly tehdy v souboru snad jediné dvě mladé holky, což byla velká výhoda, protože jsme hrály úplně všechno.

Takže jste v divadle zažila revoluci...

Nejde zapomenout na listopad 1989. Lidi se nám nejdřív do divadla hrnuli na besedy, a když bylo po revoluci, zelo divadlo prázdně

ni udělat cokoli, za divadlo bychom fakt dýchali. Jsou to krásné a neopakovatelné vzpomínky... Velkým zlomem byly samozřejmě *Sny svatojánských nocí*, říkali jsme si, že děláme něco, co tady ještě nebylo. To byla velká euforie. A pak následovaly další muzikály, třeba *Bastard*. A začaly i velké produkce v Praze...

...kde jste v roce 1994 účinkovala ve slavném muzikálu *Jesus Christ Superstar*.

To byla hrozně zajímavá zkušenost. Byly tam hvězdy. Stříhavka jako Ježíš na zkušeb-

Se Zdeňkem Junákem v hudební komedii *Divotvorný hrnec*, režie Rudolf Tesáček

Drama *Jitřní paní* mělo premiéru v roce 1990

V komedii *Charleyova teta*, režie Gustav Skála

ně žvýkal a měl nasazené černé brýle, přestože zkušebna neměla okna, Dan Bárta to stejné, a já jsem si říkala – tak tady jsem asi špatně. Chlapci ale do čtrnácti dnů pochopili, že nepůjde jen o zpěv, začali pracovat, chovat se normálně a vzniklo, myslím, poměrně silné představení. Díky svým divadelním zkušenostem jsem dělala swinga, takže jsem uměla všechny holky v company, musela jsem umět všechny choreografie – jednou jsem točila doprava, jednou doleva, uměla jsem dva hlasy... Ze sto dvaceti představení jsem v šatně, pro jistotu, seděla jen dvacetkrát. Často jsem naskočila i v průběhu představení. Bylo to náročné, protože jsem tam byla čtyři měsíce každý den a Brno mi moc chybělo...

Další zajímavé zkušenosti a dovednosti jste pak sbírala v brněnském Divadle Radost, kde jste působila čtrnáct let.

V Radosti jsem poprvé přišla do kontaktu s loutkou, ani jsem netušila, že by mě to mohlo někdy bavit. Nicméně jsem si k ní vytvořila

la hezký vztah. A co jsem si hlavně zkusila, bylo dětské publikum, což rozhodně není sranda. Protože když se nepovede dospělé představení, dospělý divák to nějak přetrpí, ze slušnosti zatleská. Ale když je špatné představení pro děti, tak dělají brajgl, nekompromisně se baví a nenechají vás mluvit. Zahrála jsem si tu spoustu pěkných komedií, ale po tak krásných rolích, jako je třeba Adéla v *Jitřní paní*, Káča v *Divotvorném hrnci* nebo Isména v *Antigoně*, které jsem dělala v Městském, se mi samozřejmě stýskalo.

V roce 2015 jste se do angažmá v Městském divadle vrátila a naskočila jste doslova do rozjetého vlaku, protože kromě nových rolí jste zaskakovala i v již nazkoušených inscenacích.

Já jsem záskoků dělala hrozně moc už před těmi třiceti lety – to byl mazec. Ráno mi zavolali, že večer hraju. Takže jsem ve škole v tom pátém šestém ročníku řekla: „Na shledanou, odcházím se učit nějaký text.“ Ne-

existoval žádný videozáznam. A když jsem tu inscenaci náhodou neviděla, před představením mě na krátké zkušence vodil po jevišti inspicient, který věděl všechno. V dnešní době se můžu podívat na DVD, jak to paní kolegyně hezky hraje, nemusím nic vymýšlet. Ovšem v těch dvaceti jsem si text přečetla a věděla jsem. Teď mě stojí daleko víc úsilí do sebe ty texty nasoukat ©

Jen o textech to ale není, že?

Chce to hlavně pevné nervy. Když zkusíte dva měsíce, máte čas o tom přemýšlet zprava zleva, a to já ráda, já si to ještě ztěžuju, různě vymýšlím i to, co tam není, a jdu na to zešíroka. Ale u záskoku nemáte šanci, tam musíte použít hlavně intuici a přitom být při smyslech. Nejdřív jsem zaskakovala za milou paní Konvalinovou v *Dvojitě rezervaci* – říkala jsem jí tehdy, že bych raději hrála s ní než za ni. Pak za Evu Gorčicovou v *Charleyově tetě* a *Broukovi v hlavě*, za Mikiinu Kolářovou ve *Flashdance* a *Čarodějkách ze Salemu*. A za Lenku Janíkovou v *Mrtvých*

duších. Všechno to jsou krásné role, které jsem si ale moc neužila, pořád jste ve střehu, záskok vždycky zůstane záskokem... Podobné to je, když jsme hráli *TITANIC* nebo *Horečku* v němčině. To mně přišlo jako nesmírná drzost, že vlezu na jeviště a tvářím se, že ten jazyk v pohodě zvládám. Adrenalinové sporty tomu říkám! Když to ale zvládnete, je to moc dobrý pocit, překračování vlastního stínu. A vždycky vás to posune někam dál...

Takže dáváte raději přednost klasickému zkušebnímu procesu?

Určitě, mě totiž baví i ty čtené zkoušky u stolu, zajímají mě výklady režisérů, povídání dramaturgů. Připadám si pořád nevzdělaná, takže se ráda něco dozvím – o Santinim, historii Titaniku, o tematicce ráje... Informace, které nám režisér říká, atmosféra, kterou dokáže navodit, na mě mají velký vliv, to mi moc pomáhá. V tom by měl být režisér tak trochu mág. A ti naši chlapci, dramaturgové i režiséři, jsou šikovní všichni, každý má něco a každý je jiný.

V dramatu *Žitkovské bohyně* (krev je krev), režie Dodo Gombár

V dramatu *Noc pastýřů*, režie Petr Gazdík

Pod vedením domácích i hostujících režisérů jste tu během pěti let nasbírala (včetně zmíněných záskoků) úctyhodných osmnáct rolí, činoherních i muzikálových, dramatických i komediálních.

Komedie mám ráda, jsou fajn. Vážím si všech hereček, které si ze sebe umí udělat srandu. Jsou dámy, které si pořád potřebují zachovat nějaké dekorum, mě naopak baví se znemožnit. Třeba šišlající průvodkyně v *Santiniho jazyku*, tu si přímo užívám. To se hezky hraje – „čím blbější, tím lepší“ © Nebo v *Dvojitě rezervaci*, tu paní já jsem milovala! Autorka dětských knih a její pejsánci © Nerada bych se zaškatulkovala a hrála jenom tyhle paní, ale myslím si, že si zatím nemám na co stěžovat. Mám docela široký záběr © Třeba maminka v *Horečce sobotní noci* – menší role, ale mám ji ráda. Nebo Smrt ve *Ztraceném ráji*... Ono je to ale dané i tím, že postavy v mém věku už mají většinou nějaký charakter. Mladá, krásná, naivní se hrála hůř © Když je co hrát, je to vždycky bezva.

Mnohým divákům jste jistě utkvěla i jako Surmena v *Žitkovských bohyních*.

Bohyně, to je srdcovka. Knihu jsem přečetla jedním dechem a byla jsem nadšená. Všechno se to nějak sešlo, až mě to překvapilo. Mám chalupu v Jeseníkách, není to sice Žitková, ale i to je drsný kraj. A přestože jsem spíš racionální člověk, myslím, že jsem tomu uvěřila, že jsem té paní rozuměla, souzněla s ní – semknutost s přírodou, zvyklostmi, zvláštní schopnosti (ty teda nemám ☺), ženská síla, která hodně překoná. Bavila mě na tom i ta fyzická proměna, nejde jen o kulhání, ale celkové držení těla, gesta, mimika. To je milovaná věc. Všechny ženské tam mají svůj prostor a všechny jsou výborné. Bylo to opravdu výjimečné – ženská energie a Dodo Gombár...

Nejnovější inscenací, kterou jste nazkoušela a která měla premiéru na začátku této sezóny, je drama *Noc pastýřů* v režii Petra Gazdíka.

Kdysi jsem viděla tu samou inscenaci, kterou tady dělal v 80. letech Standa Moša,

s malým Petrem Gazdíkem v dětské roli. Velmi výrazně si pamatuju pana Tomka v roli Zachara, Karel Janský hrál Rybu. Bylo to velice silné představení, moc se mi líbilo. Hrozně jsem se těšila, že to celý listopad a prosinec budeme hrát. Říkala jsem si, že asi nenapeču, ale že to nevadí. A ono nic. To je strašná škoda.

Každopádně to bylo hrozně příjemné zkoušení, zase jsem se ledasco dozvěděla, tentokrát o Jakubu Janu Rybovi. Jeho *Českou mši* mám samozřejmě spojenou s Vánoci, ale nikdy mě nezajímalo, že ten pan hudební skladatel napsal ještě něco dalšího. Nebo že byl v podstatě vrstevníkem Mozarta. Autor inscenace pan Bouček se prý nechal tak trochu inspirovat vztahem Mozarta a Salieriho, tedy bojem mocných s těmi, kteří jdou za svým přesvědčením, bojem talentu s mocí, což promítl do vztahu faráře Zachara a Jakuba Ryby.

Vaše postava způsobí hned na začátku představení pěkný rozruch. Kdo to vlastně je ta Ulovcová?

Ulovcová je ženská od rány, ale vlastně

nešťastná. Manžel jí chlastá, mlátí děti a ji určitě taky, a ona se se zafatými zuby snaží přežít a udržet rodinu nad vodou. Petr samozřejmě nechtěl, abychom byly jenom prvoplánově zlé, uštěpačné babice. Říkal: „Všichni mají nějaký problém, nějaké trápení. Ty jsi na tom vlastně stejně jako ta Rybová, akorát na nižší úrovni.“ Podle mě to je boj o přežití, takže myslí v první řadě sama na sebe, což je špatně, ale doba byla zlá, byla válka, ty podmínky si asi ani neumíme představit. Těžký život má Ulovcová společný se Surmenou z *Bohyní*, ta si ovšem na rozdíl od paní Ulovcové zachovala charakter, kdežto takhle, chudák, ta ne.

Charakter a čest byly zásadní hodnoty i pro skladatele Jakuba Jana Rybu, tak zásadní, že jim obětoval i svůj život.

Já si myslím, že dnešním lidem je to téma cti už trochu vzdálené. Není to moc v módě. Dneska si každý řekne – no tak udělám ústupek, účel světlí prostředky a vyděláme. Prostě, ať se máme dobře. Obávám se, že máme ten hodnotový žebříček trochu posunutý.

Ale přeje jen už máme ohlasy, že to diváky oslovuje, že se jich to dotýká a že se představení líbí. Tak sláva!

Vedle hraní v Městském divadle působíte také na své alma mater, na brněnské konzervatoři učíte jevištní mluvu a pohyb. Jak jste se vypořádávala s distanční výukou?

Na jaře jsem zadávala cvičení, spíš pro udržování ve formě. Studenti mně posílali hlasové zprávy zadaných cvičení a já jsem jim to připomínkovala. Teď jsem učila přes Teams, takže jsme se i viděli, ale učit tyhle předměty distančně, to je příšerná věc. Mikrofon zkresluje, takže pokud někdo špatně tvoří hlásku, nevíte, jestli je to opravdu špatné, nebo je to jen zkreslené. Proto jsme se zaměřili spíš na práci s textem, hereckou interpunkci atd. No a jevištní pohyb, to je distančně ještě směšnější. Řešila jsem to tím, že jsem studentům zadávala úkoly a oni mi posílali krátká videa, chudáci. V online hodinách jsme ty práce hodnotili a připomínkovali. Snažili jsme se i opakovat nebo jsme se věnovali teorii. Je to ale zoufalství. Snad to ty děti nějak v životě doženou.

Máte dvě dospělé dcery, dvojčata. Kráčí ve šlépějích vaší umělecké rodiny?

Já používám větu, že moje děti jsou k umění důsledně nevedeny. Ale je to pravda jen částečně. Samozřejmě chodily na různé obory do ZUŠ, do FS Javorníček, a už když jsem pracovala v Radosti, chodily koukat na maminku, takže k divadlu a hudbě mají kladný vztah. Kdyby moc chtěly, nebránila bych jim. Ale taky jsem jim říkala, že by bylo fajn, kdyby dělaly něco „normálního“, co není tak specifické. Sama jsem si v životě vyzkoušela, že když dostanu práci v oboru, jsem úplně v háji. A moc dobře vím, že v tom našem povolání nestačí být jenom dobrý, ale že musíte mít i štěstí. Myslím, že to pochopily a že jsou to celkem spokojené bezva holky.

Jak s dcerami trávíte zimu a vánoční a novoroční svátky?

Zima... Já bych chtěla sníh, hodně sněhu, chybí mi ty bílé ladovské Vánoce. Když mám

volno, jezdíme na chalupu lyžovat a běžkovat. Miluju hory a své děti jsem tím úspěšně nakazila. Vánoční atmosféru mám ráda, užíváme si, že jsme všichni spolu a všechno to chystání. Já říkám, že moje cukroví má do výstavních kusů daleko, ale je dobré. Stejně tak adventní věnce, děláme si je samy a podle toho to taky vypadá. Ale nám to nevadí. Nejsme výtvarně zdatné, nicméně z toho máme radost ☺

A jak jste na tom s novoročními předsevzetími?

Na Nový rok si zásadně žádná předsevzetí nedávám. Když si řeknu, že bych něco měla nebo musím, tak to buď dokážu, protože to opravdu chci, anebo to nedokážu, protože vyhodnotím, že to není potřeba. Tím ale nemyslím, že by se mně dařilo všechno, co si usmyslím. Řekla bych ale, že mám teď takové pěkné období. Nerada bych to zakřikla, ale mám pohodu v rodině, díky návratu do našeho divadla mám práci, kterou mám opravdu ráda. Všichni se tady ke mně chovají slušně a mám pocit, že si mé práce váží. A to jsou věci, které byly v té mé jednadvačacetileté pauze vzácné. Nerada bych to zkusenost opakovala, ale kdyby nebylo hůř, teď bych třeba nepoznala, že je líp. Všechno je tak, jak má být. Mám vyzkoušené, že bez divadla se dá žít, ale blbě. Propadla jsem mu a navíc s tím naším jsem propojená nejen profesně, ale i osobně. Jeden z mých kolegů je moje první opravdová láska, pracuje tu otec mých dětí. A v hledišti sedává jeden z našich nejnáruživějších diváků, se kterým se mi, jak doufám, podaří zestárnout. To musí být osud ☺ A taky doufám, že ten nový rok bude lepší než ten minulý. Že budeme moct hrát! Protože jestli ne, tak se mnou bude k nevydržení, a to by mohla být ta naše rodinná pohoda dost ohrožená, říkájí mi nejbližší! ☺☺☺

Text: Lenka Kovářiková

Stanislav Pliska

Nejjednodušší věci jsou nejkrásnější

Stanislav Pliska je bezesporu velký muž s velkým rozletem. Za svoji hudební kariéru působil například v kapelách Sagittari, Final Fiction, u Tomáše Kočka a Orchestru nebo ve středoevropském souboru bicích nástrojů DAMA DAMA. Nyní je vedoucí skupiny bicích nástrojů v orchestru MdB, bubeník skupiny Motorband, vyučuje na ZUŠ Františka Jílka v Brně. Kromě toho je také autorem řady kompozic pro bicí nástroje.

Stanislave, vy jste opravdu člověk s obrovským muzikantským záběrem. Jak došlo k tomu, že jste si vybral bicí nástroje?

Já jsem se prostě rozhodl, že chci hrát na bubny. Jakkmile jsem začal vnímat muziku, když se mě to začalo víc dotýkat, tak jsem si řekl: „Bubny a nic jiného!“

A kdy to tak přišlo?

Jako malý jsem samozřejmě zkoušel různé věci jako folklorní soubor, španělskou kytaru, ale kolem dvanácti let jsem se rozhodl pro bubny. A tak jsem si to doma i prosadil. Já pocházím z dělnické rodiny, takže moji rodiče klasicky snili, že budu inženýr, doktor nebo právník. Ale já jsem řekl „bubny a jinak nic,“ tak to vzali za své. Vystudoval jsem gymnázium a už tam jsem stoprocentně věděl, že se bicím chci věnovat dál, takže

jsem pak udělal přijímací zkoušky na JAMU. Je to sen, který jsem si vysnil a teď jím žiju každý den.

A měl jste jasnou vizi, jakým směrem chcete v muzice jít a jaký styl vlastně chcete hrát?

Já jsem odjakživa inklinoval k tvrdší hudbě. Ale mám rád všechnu dobrou muziku. Už ve čtrnácti letech jsem začínal hrát v rockových a metalových kapelách. Ale pak jsem si řekl, že se chci naučit víc, a tak jsem prošel mnoha druhy a styly hudby od rocku po symfonickou muziku nebo jazz. Je potřeba, aby člověk byl otevřená nádoba a vstřebával všechny informace, které jsou okolo. Nasát to do sebe jako do tavicího kotle a tam si to přetavit do svého stylu, který vás pak jako hráče utváří. Za všechno, co jsem

potkával, jsem rád. A doufám, že ještě potkávat budu, protože člověk se učí do posledního dne, co je na tomto světě. Pořád přicházejí nové věci, které člověk musí zpracovat. Ne je zvládnout, protože to ani není v lidských silách, alespoň se jim přiblížit. Takhle jsem strávil dvanáct let v souboru bicích nástrojů DAMA DAMA.

To je soubor vážné hudby pro bicí nástroje. Byly to nádherné roky. Hráli jsme koncerty u nás i v zahraničí. Třeba celovečerní koncert v Paříži, hráli jsme koncert na Světové výstavě v Hannoveru v roce 2000, ve Varšavě, Budapešti, také jsme hráli sólově snad kromě České filharmonie se všemi českými symfonickými orchestry. Ale nejen s našimi, například s mexickým symfonickým orchestrem jsme hráli v Rudolfinu. Premiérovali jsme skladbu Lukáše Hurníka, symfonii *Globus pro bicí nástroje a symfonický orchestr*, takže to bylo super.

Působil jste v mnoha dalších kapelách, například v orchestru Tomáše Kočka...

Ano, s Tomášem Kočkem jsem hrál šest let. S ním jsme dostali cenu Anděl za nejlepší desku v žánru world music. S ním jsem odehrál spoustu koncertů a projel v Evropě spoustu zajímavých míst, kam by se člověk normálně nedostal. Tomášova hudba byla sice označena jako world music, ale byla to vlastně všechno, od folku po metal. Zase mě potkalo, co jsem chtěl, spoustu stylů v jednom.

Hraní v divadle má taky svá specifika...

To je taky něco jiného. A zase spousta žánrů v jednom. Hlavně to divadelní hraní je super v tom, že člověk hraje pořád. Skoro každý den, pochopitelně až na situaci v době covidu. Ale normálně se hraje každý den, takže se člověk neustále udržuje ve formě a také stále přichází nová a nová hudba a kolikrát jsou tam věci, se kterými se člověk jinak nesešel. Musí se s tím porvat, potkává nové žánry, které by normálně nepotkal, a musí se neustále učit. A taky je dobré to velké obsazení. Hrát v orchestru, kde je 40 lidí, to je velká nádhera. Skvělá je ta pestrost. Jednou hrajeme *RENT*, kde je klasická rocková kapela, pár lidí, a potom další večer se hraje třeba *Mamma Mia!*

Ano, ABBA, diskotéka 80. let. To musí být někdy trochu náročná, ty žánrové změny...

To je přesně to, co mě baví!

Máte v těch hudebních inscenacích nějaké své favority?

Z toho, co hrajeme v MdB?

Ano.

Mně se líbí všechno, ale pochopitelně že mám favority. Třeba zrovna *RENT*, to valí od začátku do konce. Ale zrovna i ABBA, ta mě taky strašně baví. To je nádherná muzika. Je úplně úžasné, když si člověk uvědomí, jak je to vlastně stará hudba a jak už tehdy byla neskutečně kvalitní. A je pořád. Když to člověk slyší v rádiu, v porovnání se současnou produkcí, i když nesnižuju, co se hraje dneska, ale pořád ta ABBA jaksi převyšuje a je to staré. Tedy v uvozovkách „staré“. Z každého taktu, nejenom z nástrojů, ale také ze zpěvu, je slyšet, jak je to všechno vystavěné, jak je to promyšlené do poslední noty. Jak si s tím dávali strašnou práci. Kolega, se kterým teď hraju v kapele, viděl dokument, jak písně skupiny ABBA vznikaly. Třeba že trávili celý víkend s kytaristou, když chystali písničku, a řešili každý akord, vyzkoušeli všechny možné obraty, který se hodí nejvíce. A ono je to pak poznat, jak je to promyšlené.

A přitom to zní tak jednoduše...

Jenže to je právě ono. Ty nejjednodušší věci jsou nejkrásnější, když vypadá, že si někdo sednul a jen tak něco zahrál. Nacpat do songu milion not, to dokáže každý. Ale pořezat to, aby to dávalo smysl a bylo to pěkné, to je kumšt.

Říkal jste kolega z kapely, ale ze které?

Asi před rokem a půl mě pozvali na konkurz do legendární české metalové kapely Motorband. Tak jsem si říkal, že člověk nemůže nic ztratit. Sedne, naučí se to, pak sedne do auta, přijede a uvidí, že jo? Vybrali čtyři pět písniček, poměrně dost těžkých. Ležel jsem v tom každý den, chodil jsem se sluchátky kolem Lesné a učil jsem se to do poslední noty.

Bicí do poslední noty?

No jistě! Oni mají party promyšlené do posledního detailu. Tak jsem se to naučil a přijel, ale řekl jsem jim, že tam nemůžu být déle než hodinu, protože mám večer před-

foto: Martin Greenberg

stavení *Poslední lodě* v Brně. To bylo ostře zahájení konkurzu. Tak jsme to všechno přežili a já jsem byl úplně hotovej. Když se kapela postaví metr od sady a jedem a naplno! A to ještě člověk není uvolněnej, je ve stresu, jestli to umí z paměti dobře a tak. Tak jsme to zahráli a oni: „Dobrý. Zbylo nám ještě trochu času, pojďte si to dát ještě jednou, ale představ si, že máš před sebou pár tisíc lidí, tak hraj naplno!“ Měli pozvané bubeníky z celé republiky, ale nakonec si vybrali mě, to si pamatuju přesně. Dohráli jsme koncert s kapelou v sobotu večer a mně přišla zpráva, ať přijedu v neděli na zkoušku.

A stihl jste si před covidem ještě s Motorbandem zahrát?

Naštěstí jo, asi čtyřicet koncertů během loňské sezóny. A letos nám vyšel singl k připravované desce a v hitparádách docela jede.

Takže teď chystáte desku?

Ano, využili jsme toho, že se nehraje. Člověk stejně musí cvičit v podstatě každý den. Kapelník napsal 22 skladeb, kapela pak udělala tajné hlasování, písničky z tohoto výběru jsme na zkouškách zaranžovali a natočili demonahrávky. A s basákem Karlem Adamem jsme pak nahrávky analyzovali. Já jsem si přesně psal do not všechny svoje party, aby další na to mohli dostavět své nástroje. Basa a bicí musí jít dohromady, proto to rovnou chystáme spolu. Je to piplačka, ale

má to význam. Šetří to čas ve studiu, kde hrajete rovnou to, co je pevně dané. Na jaře bychom měli začít natáčet. Bicí jsou totiž... Neřvu moc?

Ne, vůbec ne!

Já jsem nahluchlel z těch bubnů... Bicí jsou základní stavební kámen a vy musíte dobře vědět, co nad tím všechno bude. Protože když do té nahrávky naplácáte ve studiu moc not, tak už to nedá nikdo pryč. A pak jsou ještě basa, spousta kytar přes sebe a zpěvy. V novém singlu *Pravda nebo lež* jsou dokonce pětihlasy. Když víte, že nad váma je ještě tolik linek, které se budou teprve dotvářet, nemůžete zahrát milion not, aby se to nehádalo.

Vy taky učíte.

Učím. Šest let jsem učil na brněnské konzervatoři a doteď stále učím na ZUŠ Vídeňská.

Jak se dají bicí učit distančně? Učil jste přes internet?

Učil jsem online a nebylo to úplně jednoduché. Našel jsem systém, respektive sám jsem si ho vytvořil, aby to fungovalo. Nicméně, a to je zásadní, osobní kontakt je naprosto nenahraditelný.

Děkuji za rozhovor a přeji úspěšný rok 2021.

Text: Miroslav Ondra

Neveřejná premiéra 10. prosince na Hudební scéně

1975–1982

Páskova tvůrčí stagnace – s výrazným vzepětím v inscenacích Langerovy *Dvaasedmdesátky* a Shakespearova–Brechtova *Coriolana* (obě 1979) – jako by odrazila stav celé společnosti. Souvisí ovšem i s uzavřeností divadla, ve kterém všechny inscenace vytváří stále stejná sestava režisérů. Dramaturgie divadla je pak určována především jejich zájmy – Milan Pásek preferuje Dürrenmatta a Brechta, Pravoš Nebeský Tennesseeho Williamse, Pavel Rímský Oldřicha Daňka, Richard Mihula (který divadlo roku 1978 opustí, ale nadále bude stabilně hostovat) hudebně-zábavní repertoár. Mihulovo úsilí o moderní hudební divadlo vrcholí v českých premiérách amerických muzikálů *Dva šlechtici z Verony* (1975) a *Chicago* (1978, s výtečnými výkony mladých hereček Libuše Kafkové a Evy Gorčicové). Zdařilé jsou i jeho inscenace her Voskovce a Wericha (*Balada z hadrů, Sla-*

měný klobouk) s ústřední dvojicí v podání Jiřího Tomka a Jaroslava Kuneše. Z režii Pavla Rímského se událostí stane především česká premiéra Daňkovy hry *Válka vypukne po přestávce* (1976) s Jiřím Tomkem v ústřední roli. I nejvýraznější inscenace přelomu desetiletí jsou Rímského dílem – Molièrův *Tartuffe* (1980, v titulní roli opět Jiří Tomek) a Osbornův *Komik* (1981, v titulní roli Stanislav Zindulka). V roce 1980 odchází z divadla mnohaleté opory jeho výtvarné složky Antonín Vorel a Milan Zezula. Po nevýrazném režijním působení Pavla Pecháčka (1978–1982), z něhož zaujala především česká premiéra Gryphiova *Horribilicribrifaxe* (1982), znamená rok 1982 předěl ve směřování divadla. Do léta neměnného režijního týmu přichází po hostinské inscenace čerstvých absolventů JAMU Pavla Doležala a Stanislava Moši, který je po úspěšném Casonově *Domě se sedmi balkóny* (1983) přijat do angažmá.

O naše krásné akvárium
ve foyeru činoherní scény se stará firma Sklorex
www.sklorex-akvarium.cz

John Kander, Fred Ebb, Bob Fosse / *Chicago* (1978)
režie Richard Mihula
Karel Janský (Billy Flynn), Libuše Kafková (Roxie
Hartová)

František Langer / *Dvaasedmdesátka* (1979)
režie Milan Pásek
Libuše Vaněčková (Marta), Jiří Tomek (Melichar)

S	E	D	L	Á	Č	K	O	V	Á
H	A	V	E	L	K	A	D	V	A
H	N	P	C	K	Í	D	Z	A	G
O	T	A	E	T	H	C	A	M	Č
L	A	R	T	Á	V	O	L	E	Z
I	L	D	K	E	Z	Á	T	I	V
Š	O	U	Š	T	Ě	P	Á	N	Y
O	V	S	L	A	N	I	N	A	Ř
V	Á	I	Á	V	O	K	Ň	A	V
Á	Á	V	O	L	A	F	U	O	C

ANTALOVÁ
 COUFALOVÁ
 GAZDÍK
 HAVELKA
 HOLIŠOVÁ
 MACH
 PARDUS
 SEDLÁČKOVÁ
 SLANINA
 ŠTĚPÁN
 VAŇKOVÁ
 VITÁZEK
 ZELOVÁ

Pokud najdete jména herců, kteří za dobu existence divácké ankety Křídla získali alespoň jednu nejvíce hlasů ve své kategorii, dozvíte se, kolik ročníků Křidel, včetně toho za uplynulou sezónu 2019/2020, už proběhlo.

Odpovědi pošlete opět na e-mail latzkova@mdb.cz do 20. ledna.

MdB Klub přivítá hosty i v novém roce

Náhradou za to, že pro vás nemůžeme hrát, vám nabízíme nové projekty. Jedním z nich je i **talk show MdB Klub**, v níž se už v našem Divadelním klubu vystřídala řada hostů, která vám svým povídáním i zpěvem zpřijemňuje sobotní večery a alespoň takto vás přenáší do divadelního prostředí. O daný koncept komorního pořadu, který se už přirozeně začlenil do našeho stálého programu, nepřijdete ani v budoucnu. Natáčet ho pro vás budeme i po otevření divadla a už zbývá jen doufat, že brzo budete moci i vy sami být přímou součástí živého vysílání.

MdB Klub – talk show z vašeho divadla sledujte na stejnojmenném YouTube kanále, na nové díly se můžete těšit každou sobotu v 19.00 hodin.

MdB KLUB TALK SHOW Z VAŠEHO DIVADLA

V příštím čísle

- Můžete se těšit na rozhovor s Petrem Gazdíkem
- Plakát Jiřího Macha
- Rozhovor s Jakubem Uličníkem
- Snažíme se vás informovat o všem, co se v divadle děje i přes to, že nedochází k tomu nejdůležitějšímu, tedy k setkávání s vámi. Napište nám tedy nyní vy, naši diváci a čtenáři, proč vám divadlo chybí a co pro vás pravidelná návštěva představení znamená. Své názory a vzkazy pošlete do 10. ledna na adresu latzkova@mdb.cz a my je uveřejníme v únorovém čísle

Křížovka s Ladislavem Kolářem

V době uzávěrky tohoto čísla nám stále chodí správné odpovědi z prosincové křížovky. Výherce do konce roku vylosujeme a kontaktujeme. Pro ty, kteří si nad fotkami lámali hlavu, zde uvádíme správné odpovědi: 1. *Představ si...* 2. *Poslední loď* 3. *Koločava* 4. *Řek Zorba* 5. *Ostrov pokladů* 6. *Bitls* 7. *Funny Girl* 8. *Limonádový Joe* 9. *DUCH* 10. *Těžká Barbora* 11. *Betlém* 12. *Osmyčky* 13. *Grand Hotel* 14. *Tři mušketýři* 15. *O myších a li-dech* 16. *Měsíční kámen*

Tajenka: ... večer sundat košík

Mediální partneři

DOKOŘÁN LEDEN 2021

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

261. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 16. 12. 2020

Náklad 5 200 ks

foto: Nikol Wetterová

a Tino Kratochvil

Titulní strana:

foto: Tino Kratochvil

BELLA FIGURA

Lenka Janíková, Aleš Slanina, Zdena Herfortová,
Lucie Bergerová, Alan Novotný

Neveřejná premiéra 27. listopadu na Činoherní scéně

BELLA FIGURA režie Mikoláš Tyc

